

**NEDEN
HADİSLER?**

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selle âla seyyidina Muhammain ve âla alihi ve sahabihi ecmâin.

Hadis konusuna girmeden önce bir dini kural değil ama hayatı tanıma, dini anlama ve yaşama konusunda gerekli olacak çok önemli bir noktayı tespit etmek istiyorum. Müslüman olmak, İslam'a girmek; arındırılmış, sorunsuz bir bölgeye dalmak değildir. "A" isimli bir insan "ben artık İslam'ı yaşayayım, cennete gireyim" dediği zaman; alkole veda ederek, zinayı bırakarak, kumarı bırakarak, çalmayarak, Allah'ın haram ettiği şeyleri reddederek, namazını ihmal etmeyerek, haccını yaparak; Müslüman olmak için önümüzde şart olarak duran şeyleri fiilen yaparak âdeta Allah'ın koruduğu bir bölgeye girip orada da sorunsuz bir şekilde Müslüman olup, ibadetlerini yapıp, cennete giriyor. Allah'ın ashabı kiram da dâhil olmak üzere -Allah onlardan razı olsun- hiçbir insan için böyle bir alternatifi yoktur.

Müslüman olmak, korunmuş bölgede olmak değildir. Bilakis Müslüman olmak, ateş çemberine girmektir. Biz bu ateş çemberini özellikle Yahudilerin saldırısı, İslam düşmanlarının topraklarımızda girmesi diye anlıyoruz. Bilakis oralar, ateşin hararetinin en düşük olduğu yerlerdir.

Müslüman olmak "bir ateş çemberinin içine girmektir" dediğimiz zaman, buna Müslüman'ın beynindeki tartışmalardan kâfirlerin toprağını işgal etmesine, fakirlik sıkıntısı veya zenginlik şımarıklığı yaşamasına; evlatlarından, anasından, babasından, akrabalarından dert görmesine kadar binlerce alternatif bulunan bir ateş çemberini kast ediyoruz. Bunun en hafifi eline tüfek veya mızrak alıp seni öldürmeye gelen düşmandır.

Şeytan, babamız Âdem aleyhisselam cennette iken "onları kandıracağım, aldatacağım" diye yemin etmişti. "Onları aldatacağım, onları tuzağa düşüreceğim" sözünü hiçbir insan literatüründen düşüremez. Düşürdüğü zaman kıyamet günü "Ey Âdemoğlu! Ben size bu düşmanınıza dikkat edin dememiş miydim" diyen ayetle karşılaşsın. Kıyamete kadar herhangi bir Müslüman Allah'ın düşmanlarıyla savaşını böyle geniş bir perspektifte görmediği sürece bir; ayağının kaymasını engelleyemez.

İki; Ali radiyallahu anhin kiminle, niye savaştığını anlayamaz. Ömer'in adaletin simgesi bir insan olduğu hâlde sabah namazını kıldırırken niye hançerlendiğini anlayamaz. Peygamber aleyhisselatu vesselam bile hanımlarından sıkıntı çekti, neden bunu çektiğini anlayamaz.

Düşman, bir ateş çemberidir. O ateş çemberinin içinde en hafif şeylere takılıp kalırsan eteklerin tutuşur, alevler içinde yanıp gidince ateşin nereden geldiğini anlarsın. Bu, ateşi karıştırırken "nasıl olsa maşayla tutuyorum, elim yanmıyor" diyerek öyle olduğunu zanneden ama eteği tutuşup yanan kadına benzer. Mesela; kadın eteği tutuştuğunda "yanıyorum ben" diye bağırır ama eteğini çıkarıp atamaz. Çünkü oradaki risk; yanmak kadar eteğini

çıkarmasıdır. Eteği üzerindeyken söndürmeye çalışır ve yanar, gider. Çocuğunla imtihan olmak budur, dinin üzerinden Allah'ın fitneye düşürmesi budur; atamazsın.

Müslüman “bu pis düşünceleri attım, gittim” diyemez. Diyebilse zaten o, fitne olmaz. Atabildiğin düşmandır, kâfirdir. Kudüs'ü işgal ettiyse onu bir gün atarsın. Maazallah Mekke saldırıya uğrarsa bütün dünya mü'minleri toplanır; atarlar. Bir sıkıntı yok.

Allah Teâlâ, “onları kandıracağım, tuzaklara düşüreceğim, onlara üst üste emirler vereceğim” diyerek beyinlere saldırılar yapan şeytana “kullarıma yapamazsın” dememişti. Tam aksine ne buyurmuştu? “İhlaslı bir şekilde bana kulluk yapan kullarım hariç hepsi senin olsun” demişti. Allah'ı samimi bir şekilde Rabbi olarak bilemeyen herkes şeytanın payına bırakılmıştır.

Burada bir noktaya çıkış yapmak için böyle bir giriş ihtiyacı hissettim. Ümmeti Muhammed'iz. Yani Abdullah'ın oğlu Muhammed'in iman eden mü'minleriyiz. Hep birlikte diyoruz ki: “Lailaheillallah yetmez, Muhammed'ün Resûlullah da demen gerek” ama senelerdir bu topraklarda âlimlerimiz “Sünnet diye de bir şey var. Hadisleri ihmal etmeyelim. Hadis de İslam'dır” demek zorunda kaldılar.

Müslüman'a, Muhammed aleyhisselamin Ümmet'inden olduğunu söyleyene O'nun sözlerinin insan sözü, sıradan sözler olmadığını; hadislerin de Kur'an gibi din olduğunu anlatmak zorunda kaldık, kalıyoruz. Ve “yok canım. Hadisleri boş ver, Kur'an bize yeter. Peygamber bunu keyfinden veya karısına kızdığından söylemiş olabilir canım” diyenin sözü; Müslüman erkekler ve Müslüman kadınlar arasında rağbet bulabiliyor. Fitne nasıl sızabilir, onu örneklendirmeye çalışıyorum. Hatta ne oluyor? Müslüman insanlar “din ismiyle öne çıkanları” ikiye ayırıyorlar.

Biri “şu hoca klasik! Riyazü's-Salihinci hoca. Bu hoca Kur'an kültürünü yayan bir hoca, muhteşem mücahit. Bu hocanın derslerine katılın” diyor. Diğeri “bu hoca şimdi seni Buhari ve Müslim'le avutur” diyor.

Bakıyorsunuz “ben Buhari Şerifi size okuyayım” diyen hoca efendi talebe bulamıyor, bulmakta zorlanıyor ama “bırakın Buhari'yi. Gelin! Ben size Bakara Suresi'ni okutayım. Anlamadığınız yeri de bana göre anlarsınız, zararı yok” diyen yani “ben Peygamber'in yerine otururum. Merak etmeyin” diyebilen birisi; çok bilgin, çağın nimeti, Allah'ın gönderdiği bir mucize olarak algılanabiliyor. Fitne budur.

Ne yazık ki biz, Kudüs'ümüzün Yahudi işgalinden kurtarılmasının planlarını konuşacak yerde; şeytanın cinsel sapıklıktan mülhitliğe, dinsizliğe kadar dış cepheden gelen saldırılarından çocuklarımızı koruma stratejileri yapacak yerde âlimlerimizin enerjileri Müslüman insanlara Peygamber'lerinin sözünde yanlış olmayacağını anlatmakla geçiyor.

İnternette "filan Budist saldırısıyla Müslümanların yirmi tane çocuğu dinden çıkmış" diye bir haber duymuyoruz da "internette filan çağdaş insanın -hoca demeyim ama hoca anlayalım- filan konuşmasından etkilenip evindeki Buhari tercümesini gereksiz kitap diye götürüp bir camiye bırakan insanların olduğunu" duyuyoruz. Tehlike de buradan kaynaklanıyor. Hangi tehlike? Sızıntıyı anlayamama tehlikesi. Gaz sızıyor; sen uyuduğun için cam açmayı akıl edemiyorsun. Bir daha da mahşerde uyanacak şekilde helak olup gidiyorsun.

Hiç kimse maden ocağındaki kömürden dolayı evinde zehirlenmiyor. Sobaya attığı kömürden dolayı ya da banyoda yaktığı kombisinden dolayı zehirleniyor. Zehirlenme içeriden ve yararlandığını zannettiğin bir nesne üzerinden oluyor.

Keşke hadis-i şeriflerle dirilişi Buhari'den İbn-i Mace'ye kadar hadis okuyup ezberleyerek yapma ihtiyacı hissetseydik ama ömrümüzün önemli bir bölümünü insanlığı diriltmek ve dalaletlerden kurtarmak için gelen Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hadislere hayat olduğunu anlamak ve anlatmakla geçirdikten sonra ancak "hadis dersi" diye bir ders yapabileceğiz. Çünkü sızıntı var; kömür, karbon, gaz sızıntısı var. Bu sızıntı gafletteki, yataktaki mü'minleri mahşerde uyanacak şekilde uyutuyor. Buna sorun diyoruz, bu soruna karşı teyakkuz görevimiz olduğunu düşünüyoruz.

Hadis-i şeriflerin yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in sözlerinin dindeki yerini bir kere daha gündeme getirmemiz gerekiyor. İbn-i Teymiye'nin hayatı boyunca insanlara fetva olarak kaydettiği görüşlerini anlatan "Fetava" isimli büyük hacimli bir fetva kitabı vardır. Onun giriş bölümünde çok hoş ve güzel bir tespiti var. Hadis-i şerifleri bir yere oturtuyor. Bu arada İbni Teymiye mantığı çok iyi kullanan birisi. Bu özelliği fetvasından tefsir ve açıklama yaptığı her yerde hissedilir. Muhakeme gücü çok yüksek birisidir.

Burada biz, gayet makul ve mantıklı bir nedenle "hadislerle dirilmek" diye yola çıktığımızda "birinci hadis budur" diye başlayamıyoruz da günlerce, defalarca "hadis de dindir, Resûlullah'a aittir. Dinimizin bir parçasıdır" diye neden izahat yapma ihtiyacı hissediyoruz? Meselemiz budur.

Bu ayrıntıyı İbni Teymiye'den nakletmek istiyorum. Birinci ciltte dokuzuncu sayfada hemen giriş bölümünde diyor ki: "Kur'an kendi kendini ispat eden mucize bir kitaptır. Zaten Allah Kur'an'ı meydana salmış ve "gücünüz varsa Kur'an'la uğraşın" demişti. Bu hususta da: "İnsanlar ve cinler sırt sırta verseler, hepsi bir araya gelseler bu Kur'an'ın bir benzerini icat edemezler. Kur'an'a zarar veremezler" ayetini örnek gösteriyor.

İbni Teymiye'den naklediyorum: "Kur'an zaten mucize bir kitaptır ve Kur'an tevatür yoluyla bize gelmiştir. Bu sebeple hiç kimse tarih boyunca Kur'an-ı Kerim'in ayetlerini, sözlerini, kelimelerini hatta harflerini bile 'değiştirelim bu fazladır, eksiktir' dememiştir, demeyecektir de ama şeytan Kur'an'ı anlama yolları ile oynamayı hep denemiştir" diyor.

Bu cümleye dikkat edelim. “Kur’an’ın kendisi ile uğraşmıyor. Kur’an’ı anlama yolları ile uğraşmak isteyecektir, istemiştir de. Bunu yapmak için de Kur’an’ı anlamanın en gerekli yöntemi olan Kur’an’ı açıklamak için gönderilmiş Resûlullah’ın sözleri ile oynayacaktır. Bu sebeple Kur’an’ı en yetkili kişinin ağzından anlaşılmamış, anlaşılamayacak hâle getirip kendi adamları tarafından yorumlanacak hâle sokacaktır. Bu sebeple biz hadis âlimlerini, hadisler için uykusuz kalanları Allah’ın dostları, mücahitler olarak görüyoruz” diyor.

İbni Teymiye’ye Allah rahmet ve mağfiret eylesin. Onun bu tespiti çok orijinal, “neden hadislerle insanlar kolay oynuyorlar” diye bir sorunun cevabı olması açısından çok önemli bir yerde duruyor.

Tekrar özetleyecek olursak; Allah, Kur’an’ı tartışılmayacak, akli olan kimsenin tartışmayacağı bir kitap hâline getirdi. Deli çıkıp “Kur’an ne olacak” diyebilir. Hıristiyanlar ve Yahudiler bile “Kur’an saygındır” diyorlar. Ama Kur’an’ı kapalı bir kutu olmaktan çıkarıp herkesin anlayacağı ve amel edeceği bir kitap hâline getiren, onu beşer kulağına dökülecek standartlarda açıklayan Resûlullah’ın sözleridir, hadisleridir.

Şeytan kurnaz biri olarak direk Kur’an’la uğraşsa insanlar uyanacaklar. Şeytan; direk Kur’an’la uğraşmıyor, Kur’an’ı anlaşılabilir hâle getirmeye yarayacak bir strateji uyguluyor. O da nedir? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in sözleri ile uğraşmıyor. Biz sonraki dönemlerde öğreneceğiz inşallah. Bunu ilk defa on hadise on ilave yaparak yani uydurma hadisler getirerek, “hadis şunu dedi, bunu dedi” diyerek, ashabın kıymetini çürüterek, başta annemiz Âişe radiyallahu anha olmak üzere ve ashabı kirami yani bu sözleri bize taşıyan kaynağımızı çamurlu, bulanık su hâline getirerek yapıyor ve farklı yöntemlerle uğraşmıyor.

Bu nedenle hadis ilmi ile uğraşmak yani hadis ilmine hizmet etmek bir cihad, yapılabilecek en büyük işlerden birisidir. Çünkü aksi takdirde Kur’an, tıpkı Cumhuriyet döneminde Müslümanların Müslüman olmayı “evde bir Kur’an asılı olması” olarak anladığı bir sisteme doğru götürüyor. Bu çok önemli bir husustur.

Allah’ın mucizelerinden bir mucize; İslam’ın ebediliğinin belgelerinden bir belge de nedir biliyor musunuz? Kur’an alfabesini hapse girmek, öldürülmek için önemli bir suç olarak gören Türkiye Cumhuriyeti; senelerce elif cüzü okumayı, okutmayı, evde bulundurmamayı, büyük bir suç saydı. İnsanlardan bir nesli Kur’an okuyamaz olarak yetiştirdi ama aynı devletin başının emriyle “Sahih-i Buhâri” tercüme edilip vatandaşlara dağıtıldı. “Kur’an okumasınlar, Buhari okusunlar” dendi. Hâlbuki Kur’an, Türk vatandaşı için hasat yapılmış tarladaki yenilmeyen içilmeyen, öylece bekleyen on ton buğday gibiydi. Buhâri ise ekme yapılacak bir kilo undu. Bunu Allah onlara ayırt ettirtmedi. “Buhâri bassınlar, bize kimse gâvur demesin” dediler. Tuttular “Riyazü’s-Salihin”in tercümesini devlet eli ile bastılar. Böylece asıl kullanılacak malzemeye Allah onların eliyle hizmet ettirdi.

Her hâlükârda önümüzde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in hadis-i şeriflerinin bu Ümmet’in kullanacağı gıdası, ruhu, enerjisi olduğunu anlamamız gereken bir

süreç var. Hadis-i şerifleri bu mantıkla anladığımız zaman biiznillahi Teâlâ Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bizimledir, yalnız değiliz demektir. Sözlerinden şüphe ettiğimiz ya da sözlerini anlayamadığımız bir Peygamber mezarındadır, bizimle değildir. Biz de onunla değiliz o zaman. Maazallah!

Burada bir program ya da maddeler belirleyebiliriz. Kanun gibi sözler olarak bunları koyalım.

Birinci kuralımız; hiçbir şekilde Kur'an'ın önünde bir isim yoktur, olamaz, olmayacaktır. Her zaman Kur'an birdir, bir numaradır. Birinciliği Kur'an'la beraber paylaşabilecek Tevrat da yoktur, Zebur da yoktur, İncil de yoktur; Buhâri ve Müslim zaten hiç yoktur. Olamayacaktır da... Bu nedenle Kur'an-ı Kerim'i biz -hâşâ- "değerli kitaplardan değerli bir kitap" konumuna getiremeyiz. En değerli, tek tartışılmaz kitap olarak görürüz.

İkinci kuralımız; adı hadis, fıkıh, tarih, coğrafya, matematik olsun bir ilim dalının değeri; Kur'an'ın etrafında dolaştığı kadar, Kur'an'ın anlaşılmasına hizmet ettiği kadardır. Eğer fıkıh, Kur'an'ımızın anlaşılmasına ve yaşanmasına destek oluyorsa o destekliği kadar değerlidir. Kur'an'ı bize izah ettiği kadar değerlidir.

Tarih ilmi, direk veya dolaylı olarak Kur'an'ı anlamamıza yardım ediyorsa o çapta değerlidir. Direk veya dolaylı nasıl olabilir? Allah Teâlâ Yusuf'u ve Lût kavmini anlatıyor. Tarih de bize "filan yerde yaşadılar, şuradaydılar" diye belgeliyorsa Kur'an'ımıza hizmet ediyor demektir. Dolaylı olarak nasıl olur? İnsanlık diye bir süreç var. Bu sürecin tamamı Kur'an'da bize anlatılmıyor, genel bir insanlık tarihini anlamamıza yardım ediyorsa da dolaylı olarak Kur'an'ımızın anlaşılmasına yardım ediyor demektir.

Kur'an, rakamlı bir kitap değildir. "Birinci, ikincidir" demeyiz. Kur'an tek. Kur'an birinci kitabımızdır, ikinci kitabımız yok ki. Bizim Kur'an'dan başka kitabımız olamaz.

İkinci kural olarak diyoruz ki; ilimlerden herhangi bir ilim, kitabımız Kur'an'ımıza hizmet ettiği kadardır. Bu, biyolojinin değersizliği anlamına gelmez. Mesela; Biyoloji insan üzerinde Allah'ın kudretini anlama açısından tarih gibi birinci dereceden yardım etmiyordur da dördüncü dereceden yardım ediyordur. Biyolojiyi dördüncü koltuğa oturturuz.

Zararlı bir ilim olmaz. İlimi yararlı bir şekilde kullanmak veya kullanamamak olur. Az yarar olabilir, çok yarar olabilir ama ilimleri sıfırlayıp bir kenara atmamız, atamayız. Böyle bir şey yoktur. İkinci kural; her ilim Kur'an'ımızın etrafında döndüğü ve Kur'an'ımızın anlaşılmasına yardım ettiği kadar değerlidir.

Üçüncü kuralımız; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in hadis-i şerifleri yani Sünnet, yüzde yüz Kur'an'ın anlaşılması içindir. Çünkü bizzat Kur'an-ı Kerim, Kur'an'ın indirilişini Peygamber aleyhisselâm ile bağlantılı hâle getirirken "insanlara açıklayasın diye" buyuruyor. Zaten Peygamber aleyhisselâmın vazifesi insanlara açıklama yapmaktır. O

açıklama olarak zikredilen şeylere biz “Hadis” diyoruz, “Sünnet” diyoruz. Bundan da üçüncü noktayı izah ediyoruz.

Diyoruz ki; biz Kur’an-ı Kerim’e hizmeti bir ilmin, malzemenin değer ölçüsü olarak aldığımızı göre hadis-i şerifler Kur’an’a hizmette bir numaradır. “Kur’an ve iki, üç, dört” olarak saymayı da prensip olarak uygun göremeyiz. “Kur’an’ın listesi” diye bir liste olmaz. “Kur’an bir, filan iki, diğeri üç” dediğimiz zaman onlar Kur’an ile aynı listeye girecek şeyler hâline gelirler. Maazallah! Bunu kabul etmeyiz.

Kur’an kitap değil hidayettir. Onu çıkardıktan sonra ona hizmet edenler içinde bir sıralama yapalım dediğimizde; hadis-i şerifler bir numaradır. Kur’an’a hizmet yarışı üzerinden ilimlere değer biçtiğimize göre; en iyi hizmeti ve resmiyeti direk hadis-i şerifler yapıyor.

Hadis-i şerifler hizmet ederken, Kur’an’ı açıklarken o iş için görevlendirilmiş bir peygamberin görevi olarak onu yapıyor. Bu nedenle diyoruz ki; hadis-i şerifler, Kur’an’ın etrafında dönen, Kur’an’a hizmet eden bir merkezde tek numaradır. Bir numaradır. Bu sebeple Kur’an öğrenen bir Müslüman için ne düşünüyorsak hadis öğrenen bir Müslüman için de onu düşünebiliriz.

Mesela; hadis öğrenen bir Müslüman için “Kur’an öğreniyor” diyebilir miyiz? Elbette, Kur’an öğreniyor; Kur’an’a ulaşacağı yolu öğreniyor. İnsan alfabe öğrenmeden bir dilin yazı şeklini öğrenemeyeceğine göre alfabe, o dil demektir. Kur’an’ımızın alfabesi de hadis-i şeriflerdir. Eğer hadis-i şerifleri kaldırırsak Kur’an’ın dilini çözmek için başkalarının alfabesini kullanmak gerekecek. O zaman bu kim olmalı? Kimin alfabesini kullanmalısın? Böyle bir insan olamaz.

Hadis-i şerifleri kaldırma hamlelerinin tamamında “alfabe olarak benim kriterlerim kullanılsın” anlayışı vardır. Çünkü Kur’an’ı Kerim o zaman ortada kalır. İşlenmeye muhtaç bir maden gibi kalır. Değeri düşürülmez, değeri açısından bir sorun yok. Sorun, nasıl kullanılacağı açısından. Yer yer karşımıza çıkan “faizi de boş ver, Kur’an’daki faiz o anlamda değildir canım” anlayışı nereden kaynaklanıyor? Hadis-i şerifler alfabe niteliğinden kaldırılıp sıradan bir insan sözü görme hastalığından kaynaklanıyor. Bunun için diyoruz ki; hadis-i şerife hizmet, Kur’an’a hizmettir. Direk Kur’an’a hizmettir.

Hadis-i şerif okumak da neticede Kur’an okumaktır ama tekrar ve tekrar bir hakikati te’kid etmemiz gerekiyor. “Bir Kur’an, iki hadis, üç fıkıh, dört siret, beş tarih” demiyoruz. Bu sıralamayı kabul etmiyoruz. “Kur’an” diyoruz. “Tamam, şimdi sayalım” diyoruz. “Bir hadis, iki fıkıh, üç siret, dört, beş, altı, yedi sayalım” diyoruz. Kur’an ile aynı masayı paylaşacak Allah’tan indirilmiş başka bir kitap da yoktur.

Kur’an **مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ** “Senden öncekileri barındırmış bir kitaptır.” Aslında dört kitap da yoktur, dört indirilmiş kitap vardır. Şu anda dört kitap yoktur. Kur’an tektir. Kur’an’dan sonra bir, iki, üç vardır. Bir, hadis-i şeriftir. Neden? Çünkü hadis-i şerif bir; Kur’an’a açıklama

açısından en resmi destektir. Resmi yetkili ağzın açıklamasıdır. İki; Kur'an'ın indiği günlerin sıcak mesajlarıdır. Şu çağın, bu çağın kültüründen etkilenmiş âlim insanların veya mürekkep yalamış kimselerin düşüncelerini yansıtmamaktadır.

Hadisler, sabah sekizde inen bir ayet hakkında saat dokuzda yapılmış açıklamalardır. Kendisine ayetler inen tarafından olayın sıcaklığına yapılan açıklamalarıdır. Bu nedenle biz hadis-i şerifleri değerlendiren bir düşünceyi ancak Kur'an'ın hakkında en yetkili beyan olarak görebiliriz. Bunun dışındakileri sapıklıkla yorumlayabilirim. Kasıt da diyebilirim. En iyi diyebileceğim şey ise gaflettir.

Tekrar tekrar vurguluyorum. "Kur'an ve Hadis" sözü "yüzde elli Kur'an, yüzde elli hadis" demek değildir. Bu söz; "Kur'an zaten bir tanedir. Saymaya başlayacaksın sonra hadisten başla" demektir.

Burada Evzâî'den bir söz nakledip yorum yapacağım. Camiu'l Beyan'il İlm; İbn Abdil Berr'in hadis okuyacak talebeler için yazdığı değerli bir kitaptır. Bu kitapları ileride tanıtacağım inşallah. Bu eser, paragraf paragraf olarak notlandırılmış bir kitaptır. 2351. paragrafta Evzâî'den bir söz naklediyor.

Evzâî, Ebu Hanife'den önceki nesil yani sahabe eğitimi görmüş olan neslin ileri gelenlerindedir. Burada ne dedik? Kur'an'ın yerini, tacını konuşmaya gerek yok. Zaten şeytan da kendisine Kur'an ile uğraşmamayı politika edinmiştir. Kur'an ile niye uğraşsın ki? Akıllı, kurnaz bir şeytan Kur'an ile uğraşmaz çünkü enerji ve müşteri kaybeder. Şeytan, Kur'an'ın zeminini oyar, hadisleri yerinden oynatır. Hem müşteriyi kolay çeker hem de Kur'an'ı ortada bırakır. Bu, şeytan savaşı!

Evzâî rahmetullahi aleyh diyor ki; "Sünnet'in Kur'an'a olan ihtiyacından çok, Kur'an'ın Sünnet'e ihtiyacı vardır." Bu söz oldukça riskli bir sözdür.

Meseleye bir mü'minin Rabbinin rızasını kazanmak için kitabı, hadisi yaşama açısından baktığımızda Evzâî şöyle bir değerlendirme yapıyor: Bir insan Ashab-ı Suffa'dan yüz tane hadis öğrenip "yüz hadisle amel eden bir Müslüman olacağım" dese İslam'ın tamamını almamış olduğu için eksik Müslümanlık yapmış olur ama o yüz hadisle yüz iş yapar. Çünkü hadis, işlenmiş maden gibidir. Hadisler, kola takılacak bir bilezik gibidir.

Aynı insana yüz ayet verip "haydi bununla Müslümanlık yaşa" desek üçü beşi ile ancak bir iş yapabilir. Gerisini ibadet niyeti ile okuyacak. Çünkü Kur'an, hadislerin açıklaması ile anlaşılır duruma geliyor ama hadisler, Kur'an'ın bir açıklamasına muhtaç değildir. Zaten açıklanmış şeylerdir. Çünkü hadisler ibadet için değildir, uygulama içindir ama Kur'an hem uygulama hem ibadet içindir.

Bir Müslüman, namazda Kur'an'dan zammı sure okur ama hadis-i şeriflerden zammı sure okunmaz. Çünkü hadisler, Kur'an değildir. "Hangisi ne kadar, kaç puan yapıyor" diye bir

değerlendirme zaten yoktur. Neden yok? Bunlar Kur'an ile ilgili bir listede değildir. Kur'an bir tanedir, listesi yoktur.

İbadet yapmak, kulluk yapmak, Allah'ın rızasını kazanmak gibi bir mücadele için a ve b seçeneklerini aldığımızda; Kur'an'ı alınca bir sonuçla karşılaşıyoruz. Kur'an bizi kullukta, imanda zirveye götürüyor. Pratik bir Müslümanlık deyince "getir, Sünnet ile ne yapacağını anla" diyor. Sünnet; âdeta Kur'an-ı Kerim değil Kur'an-ı Kerim'in kullanma kılavuzudur. Kur'an'la aynı listenin ürünleri değil ama Kur'an-ı Kerim'i kullanma kılavuzu gibidir. Onun için Evzâ'nin bu sözü çok tarihi bir sözdür.

Arapça olarak zikredegim. Tavsiye ederim, Arapça olarak not alabilirsiniz. Kitap; Kur'an" demek. أَحْوَجُ إِلَى السُّنَّةِ مِنَ السُّنَّةِ إِلَى الْكِتَابِ "Sünnet'in Kur'an'a ihtiyacından çok, Kur'an'ın Sünnet'e ihtiyacı vardır." Haşa! Bu ihtiyaç, kitap olarak bir değer kazanması için değil uygulanmak içindir. Kur'an'ımızın peygambere de ihtiyacı zaten yoktur. Zaten peygamber onu getirmek için gelmiştir. Peygamberin Kur'an'a bir katkısı yoktur.

Yine İbni Abdil Berr'in rahmetullahi aleyhin "Camiu'l Beyan'il İlm" adlı eserinin 2349. Sözü'nü nakletmek istiyorum. Dikkat edin, fitne kaç asır önce başlamış. Zaten önceki derslerde hadis-i şerifi okumuştuk. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyordu? "Karnı tok, koltuğuna yaslanmış adamlar 'getirin bize Kur'an'ı' deyip durmasınlar. Bana da Allah konuşma yetkisi verdi. Benim hadislerim Kur'an değil ama Allah'ın sözleri gibidir" diye izahatta bulunmuştur.

Mutrif bin Abdillâh'ın bulunduğu bir mecliste ilmi mesele konuşuluyor. Birisi hadis okuyor. Bu hadis okuyan zâta cevap veriyorlar. Diyorlar ki: "Ayet okusana! Ayet okusanıza! Kur'an'dan bir şey okuyun!" Bunun üzerine bu zât çok muhteşem bir cevap veriyor. Bu cevap o gün gerekliymiş. Elhamdülillah, bugün de biz bunu okuyoruz.

Zihnimizde neyi, niçin yaptığımızın net bir cevabı olarak kaydedelim. Diyor ki: مَا نُرِيدُ وَاللَّهِ بِالْقُرْآنِ بَدَلًا وَلَكِنْ نُرِيدُ مَنْ هُوَ أَعْلَمُ بِالْقُرْآنِ مِنْهُ مَا نُرِيدُ بِالْقُرْآنِ بَدَلًا وَلَكِنْ نُرِيدُ مَنْ هُوَ أَعْلَمُ بِالْقُرْآنِ مِنْهُ وَاللَّهِ

Olay ne? Birisi bir konuda hadis okuyor. Oradan birisi çıkıyor "hadis değil, Kur'an'dan ayet oku" diyor. Kur'an'dan oku. Yani "Kur'an'dan bir ayet var mı? Yok. O zaman tamam" demeye getiriyor. Bu zât da ne cevap veriyor. "Biz Kur'an'ın alternatifini aramıyoruz. -Bedel, alternatif demektir- Biz, Kur'an'ı bizden iyi bilen arıyoruz" diyor. "Kur'an'ı bizden iyi bilen arıyoruz." Bizden iyi bilen dediği kim? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemdir.

O zaman bu sözün karşı tarafında duran şöyle bir itiraz yapabilir. "Resûlullah, Kur'an'ı bizim kadar nasıl bilsin" diye çılgın bir söz söyleyebilir. "Ben Peygamber'den iyi biliyorum. Peygamber'den iyi anlarım" diyorsa zaten köprü gittiği için su aksın gitsin. Boş ver!

Bu söz, çok yüksek bir mantık üzerine oturtulmuş bir sözdür: "Biz Kur'an'a alternatif aramıyoruz." Demek ki Tâbiîn nesli hadis okurken, hadis üzerinde çalışırken "Kur'an var, bir de hadislerimiz var" diyerek "bir numara Kur'an, iki numara hadis" diye bir mantıkla çalışmamışlar. "Kur'an var, başka bir şeyimiz yok elimizde" deyivermişler. لَا نُرِيدُ بِالْقُرْآنِ بَدَلًا "Biz Kur'an'a bedel istemiyoruz" demişler.

Tabiîn nesli Kur'an'ı anlamak için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi anlamak istemişler. Hadis-i şerifleri Kur'an-ı Kerim'i anlamanın kaynağı olarak görmüşler. Bundan çok sarıh bir şekilde şu anlaşılıyor: Biz Kur'an-ı Kerim'i Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in hadis-i şerifleri olmadan anlamaya kalktıığımızda karşımıza çıkacak sonuç, İncil ve Tevrat sonucudur.

İsa aleyhisselam kaldırıldığında Hıristiyanların ellerinde İncil vardı. İznik'te "İncilleri toparlayalım. Bu kadar çok İncil bizi berbat etti" diye yetmiş sene sonra toplandıklarında ellerinde üç yüz İncil vardı. Hiç kimse "benim de bir İncil'im olsun. Ben de İsa'yım" demedi. Akıllılarınca İsa'ya hizmet etmek istiyorlardı ama ellerindeki İncil'in anlaşılabilir yerlerini anlatacak papazların, azizlerin sözlerini İncilleştirdiler. Çünkü diğer türlü İncili; kiliselerinde ve düğünlerinde bugün de olduğu gibi ilahi olarak okudular.

Bu Ümmet, Kur'an-ı Kerim'i hadis-i şeriflerle bile aynı tutmayarak içine müdahaleyi önledi. Projenin ayağı budur.

Projenin b ayağında ise hadis-i şeriflerle Kur'an-ı Kerim'i anlaşılmayan, ilahi olarak okunan kitap olma seviyesinden alıp herkesin nasibi kadar istifade edeceği ilim kitabı hâline getirdiler. Böylece de Allah'ın Kitabı'na Peygamber dâhil hiçbir insanın sözünü sokmamayı başarmış oldular. Asıl projenin büyüklüğü buradan geliyor. Müslümanların da ilim açısından bir eksiklik yaşamamasını sağlamış oldular.

Tekrar ve tekrar vurguluyorum. Biz, geldiğimiz bu noktada hadis-i şerifleri ele alırken onlara "Kur'an" diyemeyiz, demeyiz, kimse demedi zaten. Ne diyor? وَاللَّهِ لَا نُرِيدُ بِالْقُرْآنِ بَدَلًا "Biz, Kur'an'a alternatif aramıyoruz. Kur'an'ı bizden iyi anlayanı arıyoruz." O da Resûlullah'tır!

İman sorunu yaşayacak bir mantıkla ya cahilce "ben de Resûlullah kadar anlarım" diyecek. Maazallah! Bunu dedikten sonra zaten söz bitmiştir. Ya da "Resûlullah anlasın, biz de anlayalım" deyip kendisini Peygamber'le eşit hâle getirecek. O zaman da bizim için onunla köprü bitti demektir. Ya da "Ebubekir, Ömer, Enes, Âişe, Abdullah ibni Mesut, Abdullah ibni Abbas radiyallahu anhum 'Resûlullah böyle dedi. Bu ayeti böyle açıklamıştı' derken "onlar yanlış yalan söylediler, doğruyu ben söylüyorum" diyecek yine aramızda köprü kalmaz.

Hayır! Allah doğru, Peygamber yetkili, İbni Abbas güvenli, İbni Abbas'ın talebesi İkrime de güvenli; o zaman sonuç budur. Hangi sonuç? Allah kitabında konuşacak, Peygamber'i bize açıklayacak; biz, amel etmekle yükümlüyük. Kur'an'a şekil verme görevimiz yoktur.

O zamanda veya bu zamanda Kur'an'a herhangi bir şekilde şekil vermek; Hıristiyanların ve Yahudilerin yaptığını yapmaktır. Maazallah! Bu Ümmet onu yapmadı, bundan sonra da yapamayacak.

Tekrar bu dersin başındaki giriş bölümüne girmek istiyorum. Dedik ki; bu Ümmet bunu yapmayacak. Birileri hadis-i şerifleri ezip geçiyor.

وَأَضَلَّنَهُمْ وَأَمْرَنَهُمْ فَلْيَبْتَئَنَّ آذَانَ الْإِنْعَامِ وَلَا مَرْنَهُمْ فَلْيَغْيِرَنَّ خُلُقَ اللَّهِ

"Allah'ın yaratma tarzıyla oynama cüreti bile emredeğim onlara" diyor şeytan. Şeytanın işi var, projesi var. Bu dünyada biz, tek başımıza değiliz. Bu dünya sadece bize kiralanmış bir yer değildir. Bu dünyada bizimle beraber cinler var, iblis var. Hep beraber bu dünyayı kullanıyoruz. Bizim kadar onların da bu dünyada iş yapma, söz götürme ya da proje yürütme hakları var.

Ümmet-i Muhammed olarak biz savaşın sadece Kudüs'ü kurtarmakla olup bitmeyeceğini, asıl savaşın kültürümüz ve bilgi kaynağımız üzerinden olduğu takdirde büyük savaş olduğunu ve hadis-i şeriflere dil uzatmakla Kudüs'e, Mescid-i Aksa'ya Yahudi postalının girmesi arasında fark olmadığını hatta daha tehlikeli bir durum olduğunu anladığımız zaman biz biiznillah imanımızı korumuş oluruz.

Hiçbir zaman kuru bir hayal peşinde koşup "bu kötülükleri önleyeceğiz, bir daha böyle bir terbiyesizlik olmayacak" demeyiz. Hadis-i şeriflere dil uzatmak, İbn-i Abbas'ı basit görmek, Âişe anamızın sözlerini yalancılıkla itham etmek gibi kötülükler dünyadan kalkmaz. Kalkacak olsa Allah bu dünyayı yaratmazdı zaten. O zaman Âdem babamızı cennette tutardı, biz de cennetteki bir doğumhanede doğardık herhâlde. "Bu dünyaya niye geldik" sorusuna cevap olarak "sadece Siyonizm'le Kudüs'te kavga etmek için geldik" dendiğinden bu sıkıntı çıkıyor.

Bu dünyaya biz, Kudüs'ü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in miraçgâhı olan emaneti olarak kıyamete kadar korumak için geldik. Aynı şekilde onun Kur'an'ını kıyamete kadar bütün mukaddesliğiyle korumak için geldik. Aynı şekilde onun hadis-i şeriflerini emanet olarak yüreklerimizde kıyamete kadar saklamak için geldik. Eğer bir taktik hatası yapıp sadece Mescid-i Aksa'yı kurtarılması gereken mübarek bir emanet olarak görürsek, Mescid-i Aksa'nın önemini ve miracı anlatan hadis-i şeriflerin önemini anlamazsak ne Mescid-i Aksa'yı koruyacak cihad üreten bir enerjimiz kalır ne de kıyamet günü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile yüzleşecek yüzümüz kalır.

Bu Ümmet, bütün insanlık için çıkarılmış bir ümmet olduğuna göre aynı zamanda insanlığın bütün sıkıntılarıyla uğraşacak bir ümmettir. İnsanlık sadece tankla veya tüfekle savaşmıyor, aynı zamanda kalemlerle savaşmıyor. Sadece müstehcen resimler çizerek gençleri ifsat etmiyorlar; basit bir mesaj, twett gibi görünen çok basit bir cümleyi "ya bu da hadismiştir" diye önüne ünlem veya soru işareti koyarak arkadaşına gönderip imanını barutluyor, dinamitliyor.

Bizim yeryüzündeki varlığımız eğer gerçekten Allah'ın dini içinse, biz gerçekten Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in samimi emanetçileri isek, bu iddiamız doğru ise o zaman Allah'ın düşman olarak karşımıza çıkardığı her fitne ve savaş bizim çözmemiz gereken bir sorun demektir. Yılıp korkup kaçma hakkımız yoktur.

Çocuklarımızı Kudüs'ü kurtaracak bir çocuk olarak yetiştirmeyi cihat görevi gördüğümüz gibi Buhari ezberleyecek çocuk yetiştirmeyi de cihat olarak görmek zorundayız. Aksi takdirde bir gün Kudüs-Mescid-i Aksa Müslümanlar'ın elinde olur ama Yahudiler orada olduğu hâl ile Müslümanların orada olduğu hâl arasında hiçbir fark olmaz.

Kaderi inkâr eden ya da "kaderi ben yazıyorum" diyen Yahudi'nin Kudüs'te bulunmasıyla "boş ver kaderi. Gel, burada işimize bakalım" diyen Müslüman isimli birisinin Kudüs'te bulunması arasında ne fark olacak?

Tekrar İbn-i Teymiye'nin sözünü alıp bitirebiliriz. "Kur'an akıllı bir siyasetçinin, iyi bir savaşçının alıp savaşacağı bir kitap değildir." Şeytan yani İblis kurnazdır, akıllıdır; geçmişi var, çok birikimlidir. O, Kur'an'la uğraşmayacak kadar akıllıdır. Çünkü Kur'an'la uğraşanlar orduları olduğu hâlde mağlup oldular; bunu şeytan görüyor. "Kur'an yasak" demekle Kur'an'ı daha fazla güçlendirdiler ama şeytan ne yapıyor? Kur'an'ı dağ altındaki maden gibi ulaşılmaz bir mücevher hâline getirip bırakmak istiyor. O zaman şeytan kazanıyor. İşte hadis-i şeriflerle, çok dolaylı olarak da ifade edecek olursak da Ebu Hanife'yle yapılan mücadelenin özü budur.

Ebu Hanife'yi değersizleştirdiğin zaman hadislere giden yolu tıkatıyorsun. Direkt veya dolaylı olarak hadislerle mücadele ettiğin zaman da Kur'an'ı zeminsiz bırakıp anlaşılmaz bir kitap hâline getiriyorsun. Neticede kazanan şeytan oluyor. Biz ise Kur'an'ımızın zaferi için yaşama mecburiyetindeyiz. Bu sebeple Kur'an'ımız yaşasın, anlaşılsın diye Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sözlerinin, hadislerin ve Sünnet'in ayağa kalkması gerekiyor.

Ve'lhamdülillahi Rabbi'l âlemin